

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVIII. — Wydana i rozesłana dnia 15. kwietnia 1890.

57.

Ustawa z dnia 21. marca 1890,

o urządzeniu stosunków prawnych zewnętrznych społeczności religijnej izraelskiej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa uznają za stosowne wydać pod względem urządzenia stosunków prawnych zewnętrznych społeczności religijnej izraelskiej następujące postanowienia:

§. 1.

Za podstawę do urządzenia stosunków prawnych zewnętrznych społeczności religijnej izraelskiej służyć ma gmina wyznaniowa.

Zadaniem gminy wyznaniowej jest staranie się w granicach ustawami państwa zakreślonych o zaspakajanie potrzeb religijnych członków, tudzież utrzymywanie i popieranie zakładów do tego celu potrzebnych.

§. 2.

Każda gmina wyznaniowa obejmuje obszar miejscowo ograniczony; w obszarze tym istnieć może tylko jedna gmina wyznaniowa.

Każdy izraelita należy do tej gminy wyznaniowej, w której okręgu leży jego stała siedziba.

§. 3.

Okręgi gmin wyznaniowych ustanowione być mają w przeciągu lat trzech od ogłoszenia ustawy niniejszej a to w sposób następujący:

1. Podstawą do ich ustanowienia są obszary gmin wyznaniowych istniejących w chwili ogłoszenia ustawy niniejszej, jakoteż owych związków przez Rząd dopuszczonych, które stosownie do swego celu są w istocie tem samem co gmina wyznaniowa.

2. Reprezentacje rzeczonych korporacji winny w terminie, który drogą rozporządzenia będzie wyznaczony, podać Władzy państwa granice swego obszaru i poczynić jednocześnie wnioski co do zakreslenia na przyszłość granic okręgu gminy.

3. W tych miejscach, które dotąd nie należą do żadnego ze związków wyznaniowych pod 1 wzmiankowanych, w których jednak mieszka większa ilość izraelitów, wezwać należy tych ostatnich w tym samym terminie za pomocą obwieszczenia publicznego, żeby oświadczyli, czy chcą utworzyć samoistną gminę wyznaniową, czy też chcą być wcieleni do jednej z gmin już istniejących.

4. Przy ustanawianiu okręgów gmin wyznaniowych trzeba z jak największym względem na stosunki istniejące trzymać się tej zasady, że po pierwsze, gminy wyznaniowe tylko w takim razie mają być tworzone, gdy rozrządcalne fundusze są dostateczne do zabezpieczenia istnienia zakładów i urzędzeń do służby bożej potrzebnych, utrzymania duchownych i porządnego udzielania nauki religii a powtórę, o ile warunki te zachodzą, że okręgi gmin wyznaniowych nie mają być zanadto rozległe.

Okręgi pojedynczych gmin wyznaniowych ustanowi się drogą rozporządzenia.

§. 4.

Ustanowienie i rozgraniczenie okręgów gmin wyznaniowych ogłoszone będzie w Dzienniku ustaw odnośnego kraju z oznaczeniem terminu, od którego ma stać się obowiązującym. Od tego terminu nowe gminy wyznaniowe uważane być mają za urządzone. Dotychczasowe związki wyznaniowe (§. 3. l. 1) istnieć mają aż do tej chwili.

§. 5.

Gdy na zasadzie postanowień powyższych znosi się dotychczasowe istnienie pewnej gminy wyznaniowej lub pewnego związku wyznaniowego (§. 3. l. 1) lub gdy się zmienia granice ich obszaru: porządkiem administracyjnym wydana być ma decyzja co do ich majątku (czynnego i biernego).

Zwyczajnie przejść ma ten majątek na ową gminę wyznaniową nowo utworzoną, w której okręgu leżała siedziba dawnej. Atoli, jeżeli obszar byłego związku wyznaniowego podzielony jest teraz na dwa lub więcej okręgów, zarządzić należy porządkiem administracyjnym odpowiedni stosunkom podział majątku. W tej mierze trzymać się należy tej zasady, że przeznaczenie zakładów do służby bożej istniejących nie może być zmienione.

W żadnym jednak razie zarządzenia powyższe nie mogą naruszyć postanowień fundacyjnych lub opierających się na szczególnych tytułach prawnych.

§. 6.

Co się tyczy obszarów, które nie będą wcielone w ustrój gmin wyznaniowych w duchu §. 3, postanowić należy drogą rozporządzenia i ogłosić (§. 4), do których gmin przyłączeni być mają izraelici, którzy kiedykolwiek będą tam mieszkali.

Przyłączać należy podług krajów, powiatów, gmin i miejscowości ile można ze względu na odległości, tudzież na stosunki komunikacyjne i wszelkie inne istotne.

Przyłączeni uważani być mają za równych należącym do gminy z ograniczeniami praw i obowiązków z szczególnych stosunków wynikającymi, które w statutach będą określone.

§. 7.

Wszelka zmiana w rozgraniczeniu okręgów gminnych, stosownie do postanowień powyższych dokonaniem, jakoteż utworzenie nowej gminy wyznaniowej, podlega zezwoleniu Rządu.

Wnioski, dotyczące się tego, brać należy pod rozwagę tylko wtedy, gdy pochodzą od reprezentacji gminy wyznaniowej lub najmniej od trzydziestu naczelników rodzin wyznania izraelickiego.

Pozwolenie do utworzenia nowej gminy wyznaniowej dane być może tylko pod warunkami w §. 3. l. 4 wzmiankowanymi.

§. 8.

Gdy środki materialne pewnej gminy wyznaniowej nie wystarczają już do dopełniania warunków ustawowych jej istnienia, uznanie rządowe tej gminy może być cofnięte. Obszar jej wcielić należy po wysłuchaniu interesowanych reprezentacji do jednej lub kilku ościennych gmin wyznaniowych, przyczem co do majątku orzec należy w myśl §. 5.

§. 9.

Do zawiadywania sprawami gminy ustanowić należy zwierzchność, która ją na zewnątrz reprezentuje.

Dalszą organizacją gminy (rady wyznaniowej, wydziału itp.) urządza statut.

Członkowie zwierzchności rady wyznaniowej, wydziału itp. powoływani są drogą wyboru. Powody wyłączenia od wybieralności do reprezentacji gminy miejscowej są także stanowczymi dla wyborów do gminy wyznaniowej.

Do zwierzchności mogą być powoływani tylko należący do gminy wyznaniowej, którzy są obywatelami austriackimi i używają w całej pełni praw obywatelskich.

O wyborze członków zwierzchności uwiadomić należy Władzę państwa.

§. 10.

Duchownymi mogą być mianowani tylko obywatele austriacy, których sprawowanie się pod względem moralnym i obywatelskim wolne jest od zarzutu.

§. 11.

Dla każdej gminy wyznaniowej ustanowić należy najmniej jednego rabina; tenże powinien mieszkać stale w granicach obszaru gminy.

Wyjątkowo może być za zezwoleniem Ministra wyznani ustanowiony wspólny rabin dla dwóch lub więcej gmin z oznaczeniem stałej siedziby.

Do otrzymania urzędu rabina potrzebne jest oprócz przymiotów w §. 10 wzmiankowanych udowodnienie ogólnego wykształcenia.

Miara tegoż określona będzie drogą rozporządzenia ze względu na stosunki w każdym z osobna kraju istniejące. Nadto zastrzega się Ministrowi wyznań na lat dziesięć, licząc od ogłoszenia ustawy niniejszej, prawo uwalniania w przypadkach na względy zastępujących od składania tego dowodu.

Postanowienia, dotyczące się teologicznego wykształcenia kandydatów na rabinów i udowodnianie tego wykształcenia, będą uregulowane oddzielnie.

§. 12.

Zwierzchność obowiązana jest uwiadomić Władzę państwa, komu zamierzono nadać urząd rabina.

Władzy tej służy prawo w przeciągu dni 30 od otrzymania uwiadomienia sprzeciwić się mianowaniu z podaniem powodów (§. 11).

Mianowanie bez zezwolenia Władzy państwa wbrew sprzeciwieniu się lub przed upływem rzeczowego terminu, jest nieważne i winni tego uchybienia mają być karani (§. 30).

§. 13.

Gdy posada rabina opróżni się, uwiadomić należy o tem niezwłocznie Władzę państwa i zarazem wymienić osobę, której sprawowanie czynności rabina ma być na czas opróżnienia poruczone.

Jeżeli co do osoby do tego upatrzonej, zachodzi przeszkoda zasadzająca się na §. 10, Władza państwa ma zabronić powierzenia jej zastępstwa.

Urząd rabina musi być obsadzony na nowo najpóźniej w przeciągu sześciu miesięcy od dnia opróżnienia.

§. 14.

Postanowienia powyższe, dotyczące się zastępstwa, stosują się także wtedy, gdy ma być ustanowiony zastępca dla rabina, który dla jakiejś przeskody nie może urzędować.

Jeżeli przeszkoda trwa dłużej niż sześć miesięcy, zastępca winien udowodnić stopień wykształcenia ogólnego, dla urzędu rabinackiego według §. 11go przepisany.

§. 15.

Ustanowienie rabina, jakoteż jego zastępcy winna zawsze zwierzchność ogłosić w gminie wyznaniowej.

§. 16.

Stosunek służbowy funkcjonaryuszów gminnych uregulować należy w statucie w taki sposób,

żeby rabin i mianowani byli na czas dłuższy i obmyśleć środki przeciw nieusprawiedliwionemu oddalaniu tychże.

§. 17.

Poruczone rabinom lub nauczycielom religii (szkolnikom) w myśl postanowień powszechnej księgi ustaw cywilnych, funkcyje, dotyczące się zapowiedzi, zaślubin, rozdziału co do stołu i łoża i rozwodu (§§. 126—133), sprawować może tylko rabin w myśl §. 12go ustawy niniejszej mianowany lub, podczas opróżnienia urzędu rabina, tudzież gdy rabin nie może sprawować obowiązków, jego zastępca (§§. 13 i 14).

Z kilku rabinów, dla tej samej gminy mianowanych, może każdy wzmiankowane funkcyje wykonywać prawomocnie. Ograniczenia, które gmina wyznaniowa pod tym względem zaprowadzi, są dla zakresu Władzy rządowej bezskuteczne.

Aż do chwili, w której nabędzie mocy ustanowienie okręgu gminy wyznaniowej (§. 4), uprawnienie do sprawowania funkcyj, w ustępie 1ym tego paragrafu wzmiankowanych, oceniać należy według postanowień, które dotychczas obowiązywały.

§. 18.

Z władzy urzędowej, służącej duchownym i innym czynnikom gminy wyznaniowej, można czynić użytek tylko przeciw osobom należącym do społeczności religijnej izraelskiej a nigdy nie można używać jej w celu przeszkadzania stosowaniu się do ustaw i rozporządzeń Władzy lub swobodnemu wykonywaniu praw obywatelskich.

W ogóle nie wolno używać przymusu zewnętrznego w sprawowaniu tej władzy.

§. 19.

Świadczenia na cele wyznaniowe izraelskie a w szczególności daniny i opłaty nakładane być mogą tylko sposobem w statucie ustanowionym i nie ponad wymiar maksymalny tamże oznaczony.

Władza państwa, zatwierdzając odnośne postanowienie statutu (§. 28, l. 7), winna mieć należyty wzgląd na interesa publiczne, mianowicie zaś na wymagania administracji skarbu państwa.

Zresztą pozostawia się Władzy rządowej wolność cofnięcia zatwierdzenia odnośnych postanowień statutowych, jak tylko dalsze istnienie świadczeń uzna za szkodliwe dla interesu państwa i w przypadku tym wezwać należy gminę wyznaniową, żeby zaproponowała zmianę statutu.

To ostatnie zarządzenie nabywa mocy z końcem roku administracyjnego, jeżeliby nie wyznaczono późniejszego terminu.

§. 20.

O ileby w pojedynczych przypadkach było udowodnione, że dla pokrycia niezbędnego wydatku nadzwyczajnego świadczenia w §. 19 wzmiankowane i inne do rozrządzenia będące środki nie wystarczają. Władza państwa może na czas nadzwyczajnej potrzeby pozwolić na powiększenie wymiaru świadczeń ponad ich statutową wysokość maksymalną.

§. 21.

Władze rządowe mają karać (§. 30) sprzeciwiające się ustawom lub statutowi postępowanie przy rozpisywaniu lub poborze świadczeń wyznaniowych; w wyroku wymierzać należy także odwetowanie szkody, do którego winni są obowiązani.

§. 22.

Do ściągania świadczeń nałożonych w myśl statutu dozwala się egzekucji administracyjnej.

§. 23.

W razie zmiany stałego zamieszkania i łączącej się z tem zmiany przynależności do gminy, obowiązek ponoszenia świadczeń na rzecz gminy wyznaniowej nowej siedziby zaczyna się od najbliższego roku administracyjnego, należytości zaś, przypadające za rok bieżący, zapłacić należy gminie wyznaniowej dawnej siedziby.

Jednakże obowiązek do świadczeń na rzecz tej ostatniej gminy trwa nadal, jeżeli interesowany zaniedbał najmniej na miesiąc przed upływem roku administracyjnego uwiadomić zwierzchność tej gminy o zmianie siedziby.

§. 24.

Zakłady przeznaczone na cele wyznaniowe izraelskie, nie przez samą gminę wyznaniową utrzymywane, jakoteż fundacye do rządu wyłączenie wyznaniowych należące, zostają — niezawisłe od wpływu rządowego ustawami uzasadnionego pod nadzorem gminy wyznaniowej.

Gmina sprawuje ten nadzór za pośrednictwem czynników w myśl statutu do tego powołanych.

§. 25.

Nie wolno czynić przeszkód swobodnemu objawianiu przekonania religijnego, mianowicie pod względem rytuału.

Każda gmina jest w myśl §. 1go obowiązana utrzymywać bożnicę lub, stosownie do wielkości gminy kilka bożnic. Przy zakładaniu i utrzymywaniu bożnic uwzględniać należy ile możliwości rozmaite formy rytuału w gminie używane.

Zakładanie i istnienie bożnic prywatnych, jakoteż urządzenie zgromadzeń do praktyk religijnych lub rytuałowych zawisa od pozwolenia gminy wyznaniowej i podlega też jej nadzorowi.

Statut zawierać ma dokładne postanowienia, pod jakimi warunkami pozwolenie do zakładania bożnic prywatnych, jakoteż do urządzania zgromadzeń w celu odbywania praktyk religijnych i rytuałowych ma być udzielane, w jakich przypadkach i w jakim wymiarze gmina wyznaniowa dawać ma bożnicom prywatnym zasiłki i w jaki sposób prawo nadzoru, gminie służące, ma być wykonywane.

Postanowienia niniejsze nie tyczą się praktyk religijnych domowych.

§. 26.

Prawo nadzoru, według §§. 24 i 25 gminie wyznaniowej służące, stosowane być ma także do stowarzyszeń, które celom tamże wzmiankowanym poświęcają swoje działania.

§. 27.

Władzy rządowej zostawia się prawo zabrania zgromadzeń w celach wyznaniowych, gdyby względy publiczne stały na przeszkodzie.

§. 28.

Urządzenie i zakres działania gminy wyznaniowej uregulować należy statutem w granicach ustawą niniejszą zakreslonych.

Statut obejmować ma w każdym razie następujące punkta:

1. Oznaczenie granic miejscowych obszaru gminy i nazwę siedziby zwierzchności gminnej;

2. skład, sposób mianowania i peryod urzędowania zwierzchności, jakoteż dalszą organizacją gminy wyznaniowej (§. 9), tudzież oznaczenie zakresu działania odnośnych czynników, w szczególności zaś także pod względem prawa urzędowego poświadczania czynności prawnych imieniem gminy wyznaniowej;

3. sposób ustanawiania rabina, określenie jego praw i obowiązków a jeżeli w gminie wyznaniowej kilku rabinów ma być mianowanych, odgraniczenie zakresów ich władzy; podobnież sposób ustanawiania innych funkcjonaryuszów, ich prawa i obowiązki (§. 16);

4. prawa i obowiązki członków gminy i osób przyłączonych (§. 6), w szczególności zaś postanowienia co do praw wyborczych;

5. sposób udzielania nauki religii, kierowania niem i sprawowania nad niem bezpośredniego nadzoru;

6. postanowienia dotyczące się bożnic prywatnych i wspólnych praktyk religijnych (§§. 25, 26);

7. sposób uzyskiwania funduszków potrzebnych na cele ekonomiczne gminy wyznaniowej, z dokładnym oznaczeniem, jakie świadczenia będą nałożone i ustanowieniem granicy maksymalnej ich wysokości (§. 19), jakoteż sposób lokowania;

8. postanowienia co do załatwiania sporów wynikających ze związku gminnego;

9. postępowanie w razie zmiany statutu.

§. 29.

Statuty, jakoteż wszelkie w nich zmiany stają się ważnymi dopiero wtedy, gdy je Rząd zatwierdzi.

Dla gmin, które w myśl §. 3 ustawy niniejszej będą nowo utworzone lub pod względem rozległości obszaru przekształcone, wydać należy drogą rozporządzenia tymczasowe postanowienia co do ustanowienia zwierzchności wyznaniowej i załatwiania spraw gminnych a względnie zarządzenia tymczasowe, jakich zmiana obszaru wymaga; zarazem wyznaczyć należy termin, w którym zwierzchność przedstawić ma Władzy rządowej projekt statutu do zatwierdzenia.

Również inne gminy wyznaniowe winny w terminie, który drogą rozporządzenia będzie wyznaczony, wygotować statuty lub zastosować statuty dotychczasowe do przepisów ustawy niniejszej i przedstawić Rządowi do zatwierdzenia.

W przyszłości jednocześnie z wnioskiem o utworzenie gminy wyznaniowej (§. 7) przedstawiać należy także projekt statutu.

§. 30.

Władza rządowa czuwać ma nad tem, żeby czynniki gmin wyznaniowych nie przekraczały swego zakresu działania i żeby stosowały się do postanowień ustawowych, jakoteż do zarządzeń na zasadzie ustaw wydanych.

W tym celu mogą Władze uchylać uchwały lub zarządzenia czynników gminy wyznaniowej ustawom lub statutowi przeciwnie, rozwiązywać oddośnie ciała reprezentacyjne a nadto nakładać kary pieniężne w wysokości stosunkom majątkowym odpowiedniej, jakoteż stosować wszelkie inne środki przymusowe ustawami dozwolone.

§. 31.

Nadto zastrzega się Władzy rządowej prawo składania z urzędu członków zwierzchności gminnej jakoteż duchownych, których urzędowanie wystawia porządek publiczny na niebezpieczeństwo.

Złożenie z urzędu zarządzić należy w każdym takim przypadku, gdy jeden z rzeczonych funkcyjaryuszów straci obywatelstwo austriackie, zostanie uznany za winnego czynów zbrodniczych lub takich karygodnych, które pochodzą z chciwości, uwłaczają moralności lub wywołują publiczne zgorzenie.

Złożenie z urzędu w myśl postanowień powyższych zarządzone ma ten skutek, że kontrakt dotyczący się umieszczenia na posadzie staje się nieważnym; ów funkcyjaryusz, niezawisłe od skutków ustawowych skazania przez Sąd karny, traci na przeciąg lat trzech zdolność do piastowania urzędu w gminie wyznaniowej.

§. 32.

Nowe wybory, które będą potrzebne w skutek zarządzeń wzmiankowanych w §. 30 i 31 polecić ma Władza niezwłocznie a jeżeli chodzi o utworzenie nowej zwierzchności, uregulować ma stosownymi środkami tymczasowe załatwianie zwykłych spraw administracyjnych.

§. 33.

Drogą rozporządzenia będzie postanowione, które Władze przestrzegać mają praw na zasadzie ustawy niniejszej Rządowi służących.

§. 34.

Ustawa niniejsza nie narusza używania i administracyi funduszków i zakładów wspólnych istniejących w poszczególnych krajach dla izraelitów.

§. 35.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia. Od tego dnia uchylają się wszystkie ustawy i rozporządzenia będące w sprzeczności z jej postanowieniami.

Ustawa niniejsza nienarusza postanowień dotyczących się utrzymywania metryk narodzin, zaślubin i zejścia.

§. 36.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi wyznań i oświecenia, tudzież Moim Ministrom spraw wewnętrznych i sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 21. marca 1890.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Gautsch r. w.

Schönborn r. w.

58.

Ustawa z dnia 26. marca 1890,

upoważniająca Ministra sprawiedliwości do wydania drogą rozporządzenia taryfy do takich prac adwokatów i ich biur w postępowaniu sądowym, których cenę średnią można oznaczyć z przyczyny ich jednostajności i powrotności.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Ministra sprawiedliwości, żeby dla takich prac adwokatów i ich biur w postępowaniu sądowym, których cenę średnią można z przyczyny ich jednostajności i powrotności oznaczyć, ustanowił przez wydanie taryfy drogą rozporządzenia miarę wynagrodzenia za takowe przypadającego.

Tu należą podania do Sądu w postępowaniu spornem i nie spornem, które już same przez się lub z przyczyny zawsze jednostajnego w głównych częściach sposobu wygotowywania i postępowania, nie wymagają szczególnego trudu, porozumiewanie się ze stroną, zasięgnięcie informacji u Władz sądowych, podańkowych lub innych, stawianie na terminach, na których nie odbywa się rozprawa merytoryczna, zawiadywanie pieniędzmi i papierami publicznymi, podróże adwokatów lub ich funkcyjarzy, właściwe czynności biurowe i inne prace podobnego rodzaju.

§. 2.

Taryfa jest obowiązującą tak w stosunku między stroną a adwokatem jak i przy oznaczaniu kosztów, które w postępowaniu spornem przeciwnik procesowy ma zapłacić — z zastrzeżeniem prawa ugody dobrowolnej i z zastrzeżeniem sędziemu prawa zbadania potrzeby i odpowiedności pojedynczych prac.

§. 3.

Taryfa dla rozmaitych miejsc może być rozmaita.

§. 4.

Taryfa ma być stosowana także wtedy, gdy czynności w niej podane wykonywają notaryusze, o ile są do nich uprawnieni, i o ile wynagrodzenie nie jest uregulowane postanowieniami taryfy notaryalnej lub nie ma być wymierzane podług taryfy opłat dla notaryuszów sprawujących obowiązki komisarzy sądowych.

§. 5.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 26. marca 1890.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Schönborn r. w.

59.

Rozporządzenie ministerstwa skarbu z dnia 5. kwietnia 1890,

tyczące się częściowej zmiany I części rozporządzenia ministerstwa skarbu z dnia 15. sierpnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 130).

W porozumieniu z królewsko węgierskim ministerstwem skarbu część I rozporządzenia ministerstwa skarbu z dnia 18. sierpnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 130), którem zmienione zostały niektóre postanowienia co do zakazania powszechnym środkiem zakazującym gorzałki przeznaczony do użycia u wolnionego od podatku, zmienia się w sposób następujący:

Oprócz przepisanej mieszaniny 2 części wyskoku metylowego i 1/2 części zasad pirydonowych, służyć mają za powszechny środek zakazujący 20 centymetrów sześciennych roztworu fenolftaleiny w wyskoku metylowym, okazującego na alkoholometrze urzędowym 90—95 odsetek objętościowych, które dodaje się do każdego 100 litrów alkoholu gorzałki mającej być zakazaną. Do zrobienia tego roztworu najodpowiedniejszym jest ów wyskok metylowy, którego się używa do zakazania powszechnym środkiem zakazującym.

Osobne badanie wyskoku metylowego nie jest jednak potrzebne, jeżeli tenże okazuje na alkoholometrze 90—95 odsetek objętościowych. Roztwór robi się w ten sposób, że 10 kilogramów fenolftaleiny rozpuszcza się w 93 litrach wyskoku metylowego. Fenolftaleina do tego użyta czynić powinna zadość wymaganiom przepisany w załączce do rozporządzenia ministerstwa skarbu z dnia 15. sierpnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 130) o tyle, że jeden gram fenolftaleiny polany 10 C³ wyskoku metylowego okazującego na alkoholometrze urzędowym 90—95 odsetek objętościowych, rozpuścić się musi bez pozostałości w płyn przezroczysty, brunatno-żółto zabarwiony (p. 2 załączki).

Zresztą postanowienia przerzeczonego rozporządzenia nie ulegają zmianie.

Istniejących obecnie zapasów roztworów fenolftaleiny można używać nadal; można także używać gorzałki nabytej już od ekonomatów skarbowych krajowych do zrobienia roztworów.

Dunajewski r. w.